

нията си неукротимъ песимизмъ, той гледа мрачно на човѣка, безнадежно на живота; но въ самия него живѣй хрисимъ, веселъ и самодоволенъ човѣкъ. Двойственностъ на поетъ! Маргаритовъ ми загатна даже, че при сичката отрицателностъ на философскитѣ си възрѣния, той е обичалъ много паритѣ, както и другиятъ — Ауербахъ, противникъ на женския полтъ, обявенъ *мизогинъ*, ималъ обаче слабостъ къмъ своята възрастна и дебела слугиня... Тоя разговоръ, така неусѣтно бѣгалъ отъ широката областъ на книжнината, въ тѣсния улей на биографията, ставаше не на тротуара, а въ една аллея на градската градина подъ покровителната сѣнка на рунтавитѣ акации, близо до статуйката на Диана.

Въ тази именно аллея ме сполетя едно страшно разочарование въ Маргаритова.

Тамъ се испари моятъ ентузиазмъ за него.

И знаете ли въ какво се спъна тоя прѣвѣсходенъ човѣкъ?

Въ най-невинното нѣщо:

Българската литература!

И отдѣ дяволъ: отъ дебелата слугиня на Ауербаха да скокне на тоя пусталъ прѣдмѣтъ? И, *nota bene*: прѣвѣ пжтъ той рискуваше това. И още тука, въ аллеята! Азъ не мож да си обяснж тая фаталностъ.

Но да раскажж какъ се свърши разговора въ тая злокобна аллея.

Свършилъ за нѣмкията, Маргаритову скимна да мине на българската литература. Още отъ първитѣ му думи бѣше явно, че той стѣпи на една несигорна за него почва; трапчинкиѣ и грапавинитѣ и тайнитѣ ѣ — чужди нему, спѣвахж вървежа му . . . Рѣчта му стана нерѣши-